

Gouden huwelijken in Beringe – 1949**(65)**

Vijftig jaar getrouwd; komt de laatste tijd nogal eens voor. De grootte van de naoorlogse geboortegolf en de daaropvolgende huwelijken hebben ervoor gezorgd, dat velen deze mijlpaal samen bereiken. Alleen besluit men tegenwoordig dit vaker binnen de eigen familie in kleinere kring te vieren en er minder bekendheid aan te geven.

Via het dagblad wordt soms menig paar op een pagina met foto door familie of kennissen voor hun jubilea gefeliciteerd. Vanuit de gemeente ontvangt men een attentie of bij bijzondere jubilea kan de burgemeester zelfs op bezoek komen. En op onze

KBO-site kom je ze ook tegen. Het is en blijft een mooi gegeven om een jubileum te bereiken.

Even een terugblik naar het verleden. Ook toen werden jubilea gevierd, maar op andere manier dan tegenwoordig. Bladerend in de oude jaargangen van weekblad **Midden-Limburg** staan artikelen, waarin zelfs de levensloop van beide echtelieden uitgebreid beschreven wordt. Zodra er een gouden (of zelfs diamanten) huwelijk was, plaatste het blad, indien de familie het wilde, het reilen en zeilen van dit paar.

We gaan voor een mooi voorbeeld van zo'n gebeurtenis terug naar het jaar 1949. Wonende in de Kaumeshoek vierden op 17 januari 1949 de echtelieden **Pier Naus en Hendrika Beurskens** hun 50-jarig samenzijn. In onderstaand verhaal vertelt een oud-inwoner van Beringe, hoe zij dit feest als kind mee beleefde. Extra voorbereidingen werden getroffen en versieringen bij het woonhuis en langs de straat geplaatst. Natuurlijk was een van de hoogtepunten een mooie viering in de kerk en een toepasselijke preek van de pastoor.

"O, ja, dat herinner ik me. In onze buurt vierde een echtpaar zijn gouden huwelijksfeest en zij hadden behalve 'familie' ook de 'nabber' (buurtgenoten)

uitgenodigd. In de jaren vlak na de oorlog was een vijftigjarig huwelijk een grote gebeurtenis en men liet zoveel mogelijk mensen meegenieten. De hele buurt zette zich in om huis en straat te versieren en hier waren de kleuren goud en groen overvloedig aanwezig. In de stoet naar de kerk, begeleid door de ruitersclub, liepen 'broedsmaedjes' mee en een van hen was ik. Op de terugweg werd het gouden paar in de stoet feestelijk begeleid. De fanfare kwam een serenade brengen en 's avonds ging het feest verder in 'De Hoove'."

Opa Pier Naus met kleinzoon in de voortuin bij zijn huis

Tevens herinnerde een andere inwoner van Beringe zich het mooie gedicht, dat zij bij deze gelegenheid voor het gouden paar mocht opzeggen. Een hele eer voor haar; zij woonde er in de buurt. Jaren geleden schreef zij dat op en kende de tekst nog helemaal van buiten. Knap; een jong meisje, dat dit lange vers met hoogdravende taal helemaal opzegde! Zij heeft mij helaas niet verteld of ze lang heeft moeten oefenen en wie de bedenker van de tekst was. Een positieve woordenrij.

*“Gelukkig gouden paar
Een schoon en heuglijk feest is heden aangebroken
Uw harten zijn vervuld van vreugd en dankbaarheid
Gij wordt alom begroet met hartelijke wensen
Vergeef mij, dat ook ik een heilwens u bereid*

*Ziet, 50 jaren lang zijt gij te zaam verenigd
Snoert u de huwelijksband de harten nauw aaneen
Ja, 50 jaar lang bleef liefde uw pad beschijnen
En gingt gij zij aan zij te saam door 't leven heen
De eed wel eer door u voor Gods altaar gezworen
Deed gij wat 't 'leven bood toch immer trouw gestand
En wat u God ook zond of 't blijdschap was of smarte
Gij naamt het één voor één vertrouwwol uit Gods hand*

Het meisje met de witte strik is het kind, dat het gedicht opzegde. Ervoor staat haar jongere zusje.

*Was vreugde hier uw deel, gij deelt die tezamen
God dankend voor hetgeen hij liefdevol u gaf
Gewerd u tegenspoed, Gij droeg die zonder klagen
En wachtte met geduld weer blijder dagen af
Ze vlogen dan voor u die 50 jaren heen
Steeds vaster werd de band die u te zaam verbond
En thans slaat gij een blik terug op dat verleden
En voelt een zoete vreugd op deze blijde stond*

*O, moog Gods goedheid u nog menig jaar hier schenken
Om hier te zaam vereend door 't leven heen te gaan
Moog liefde en zonneschijn nog lang uw pad beschijnen
En beide 't leven u veel zoets en schoons nog aan
Houdt steeds het oog gericht op Hem die al die jaren
U in Zijn hoede nam en leg steeds in Zijne hand
Geheel uw levenslot, dan zal Hij u ook eenmaal
Lonen met een plaats in 't Hemels Vaderland.”*

En dan! Wat een toeval! Eveneens mocht zij op 24 januari 1949 met haar mooie kinderstem hetzelfde gedicht voor een ander echtpaar op gaan zeggen. Een hele eer voor haar. Weer was er een gouden bruiloft: de echtelieden **Kessels-Daniels** vierden hun 50-jarig huwelijk. Wat een prachtige herinnering.

Even terug naar het echtpaar **Naus-Beurskens**. Een extra verrassing was er voor hen in de avonduren.

“Bijzonder mooi vond ik ‘de vlieger’, die mijn vader voor die gelegenheid had gemaakt. Een grote achtkantige van geel papier, die hij ‘s avonds de lucht in liet gaan. Of er voldoende wind was, weet ik niet. Toch is het hem gelukt. Wat was er nou zo bijzonder aan die vlieger?

Hij was rondom versierd met ‘fietslempkes’, die in het donker gingen branden. Iedereen was onder de indruk. Hoe was het mogelijk, om de vlieger, hoog in de lucht staande, een verlichte rand te geven en de lampjes brandende te houden?

Dat is nooit aan mij verteld. Dit gebeuren vormde een mooi sluitstuk van een groot feest.”

Wat een gebeurtenissen in die tijd en bij iedereen bekend. Natuurlijk, ons dorp had veel minder inwoners en iedereen kende elkaar. Zo leefde men mee met elkaar. Misschien was het gemeenschapsgevoel extra sterk, omdat de oorlog nog maar pas achter de rug was. De ‘**Naoberhulp**’ was sterk; men hielp elkaar waar mogelijk was.

Voor de talrijke gelukwensen en de overgrote belangstelling die wij bij gelegenheid van ons gouden huwelijksfeest van u allen hebben mogen onder vinden, zeggen wij hartelijk dank, bijzonder aan de Zeereerw. Geestelijkheid, kerkelijk zangkoor, bruidjes, buurtvereniging, fanfare St. Jozef, Ruitclub, familie, vrienden en bekenden, en aan allen die deze dag voor ons tot een onvergetelijke hebben gemaakt

P. Naus
H. Naus-Beurskens
en kinderen

Beringe, Januari 1949.

(Met dank aan de vertellers en de schrijfster van het gedicht)
